

SULYI

2011. téli szám

Képes beszámoló a Besi Kupáról

Humánosok kalandjai

Beszámoló

Interjú egy kilencedikkel

Besi-konyha a kulisszák mögött

Interjú

Csapatépítő kirándulás

Viccek, keresztrejtvény

Ajánló a következő lapszámból:

Diákjaink is részt vettek a Tehetségnap Konferencián.

Képes beszámoló az AJTP erdélyi túrájáról

Meglepetés interjú

Osztálybemutatók

Tartalomjegyzék

Köszöntő	2. oldal
Szalagavató a 100. tanévben - Szendrei Viktória tanárnő ünnepi beszéde	3. oldal
Mit csinálj, ha unatkozol egy liftben?	4. oldal
Történelmi látogatás - Lévay Enikő beszámolója a humános kirándulásról	5. oldal
Besi-konyha- a kulisszák mögött - Füzi Luca Sára, Horváth Evelin és Mészáros Mónika interjúja Juhász Ferencné főszakáccsal	6. oldal
Interjú egy kilencedikkel - Juhász Tibor interjúja Sebők Kitti tanulóval	7. oldal
Aranyköpések - tanárok és diákok vicces megnyilvánulásai csokorba fűzve	8. oldal
Halálra ítélve - Szeretni és életben maradni - Vajas Anna színházkritikája	9-10. oldal
Csapatépítő kirándulás - Siladi László írása a 10.f osztály kirándulásáról	10. oldal
Keresztretjtvény	11. oldal
Fényképes ízelítő a Besi-kupa eseményeiről	11. oldal
Rajz-sarok - Dajka Krisztina, Kiss Edina, Purgel Réka alkotásai	12. oldal
„A hulladékhegyen innen és túl”- A kis Bogár, aki megváltoztatta gazdája életét – Barta Bálint novellája	13-14. oldal
Részlet Mészáros Mónika írásából	15. oldal
Interjú Márta József tanár úrral - Palcsik Petra interjúja	16. oldal
A labirintus átka - Vincze Tamás Zoltán novellája	17. oldal
Vicc-sarok	18. oldal

Kedves Újságunkat Forgató Diákok és Tanárok!

Szeptemberben új tanév, szerkesztőinknek pedig dolgos munkát kezdődött: új tervekkel, rengeteg megörökítendő pillanattal és az újságkészítésbe frissen csöppent lelkes diákkal.

Az új év első napján immár századszor szólalt meg a tanév kezdetét jelző csengő, és a jeles jubileum az e-Besi számára is újdonságokat hozott – többek között új címet, így megújult arculatú újságunk ezentúl a frissen fiatalos SULIRKA (fantázia)nevet viseli.

Az V. évfolyam 1. száma aktuális témákban, szórakoztató tényekben, érdekességekben, agyat megmozgató feladatokban (például „házi készítésű” keresztrejtvényben) és megannyi izgalmas írásban bővelkedik.

Áldott karácsonyi ünnepeket, boldog új évet, jó szórakozást és kellemes kikapcsolódást kíván az téli kiadás tanulmányozásához, olvasgatásához

a Szerkesztőség.

Kiss-Szabó Fanni
pályaművei

Szalagavató a 100. tanévben

Kedves Végzősök!
Tisztelt Ünneplő Közönség, kedves Szülők és Kollégák!

„...drága iskola,
Ma összegyűltünk e szelíd szigetre,
Melynek vihar nem rontja falát,
Ma összebújunk szépen szívedre,
Mint anya szívére a ... család.”

Az elhangzott gondolatokkal köszöntöm Önöket és Titeket iskolánk tantestülete és a magam nevében. Duplán nagybetűs ünnepi alkalom a mai.

Az egyik ünneplő – a „család”, ahogyan Tóth Árpád írja rólatok és rólunk – ma szalagavató ünnepségre sorakozott fel. Ünnepi ruhát öltöttünk, komolyan és meghatódva várjuk a szalagtűzés perceit. A másik ünneplő pedig – az alma mater, a szelíd sziget is ebben az évben ünnepel. Százéves lett. Bölcs falak, ép hit, nemes tanárok, sok neves tanítvány.

A Besi múltja és jelene.

Egy iskola és az ember életében teljesen természetesen, előre meghatározott időben érkeznek el a kiemelkedő események. Az életünknek nagyon fontos, személyiséget érlelő és formáló szakaszait lezáró ünnepek ezek, melyek egyben jelentős állomásai is az ifjúkornak, a tevékeny érett-kornak és az emlékeket felidéző öregkornak egyaránt. Egy ilyen egyszeri ünnepi alkalom részesei vagyunk – ti, a színpadon álló gyermekekből lett felnőttek, és mi, tanáraitok és szüleitek. A jelképes felnőtté avatás mai estjén mottóként Németh László gondolata indítsa el az ünneplés felemelő perceit:

„Ha függetlenséghez jut az ifjúság, akkor szembe kerül új feladatával, hogy önmagának kell magát megalkotnia.”

Mi, felnőttek tanácsot, programot nehezen adhatunk egy más nemzedéknek, de akár tanárként, akár barátként, akár szülőként látjuk iparkodásukat, tekintetüket, nehezen álljuk meg azt, hogy ne képzeljük a helyükbe magunkat. Ha most lennénk fiatalok, vajon mi hogyan rendeznénk be életünket? És mi lenne távozóban a legfontosabb útmutatónk? Talán az, hogy a földi élet legnagyobb öröme a tanulás. De nemcsak az, amelynek a végén egy vizsga áll, hanem amit az ember kíváncsiságból kirándulásként tesz egy-egy új nyelvben, az azon át megközelíthető világba vagy egy új tudományba.

Csak remélni tudjuk, hogy a gimnáziumunk tagozatain és óráin a kíváncsiság tudásvágygá, a kirándulás pedig célokká, tervekké érlelődött, és lelkileg felkészültetek a nagy feladatra.

Kedves Diákok! A hamarosan feltűzendő kék szalag több jelentést hordozó jelkép, mint minden szimbólum. Elvált a gyerekkortól, a diákévektől. A szalagot az elmúlt évek emlékeként is értékelhetitek, hiszen izgalmas korszakot éltetek át, és egyre csak gyűltek az ehhez az időszakhoz kapcsolódó szép pillanatok.

Szendrei Viktória tanárnő, a 13. b osztály osztályfőnöke köszöntötte a végzős diákokat. Elhangzott 2011. október 9-én a szalagavató ünnepségen.

A besis diák azt is tudhatja, hogy a szalagot viselni megtiszteltetés, és egyben felelősség is, hiszen egy elismert, neves iskola diákjai vagytok, a jó hírnevet pedig csak úgy lehet fenntartani, ha mindannyian küzdünk érte, diák és tanár egyaránt. Büszkeséggel tölthet el titeket, hogy a gimnázium 100. éves évfordulóján ezekben a padokban ülhattetek, hogy részesei lehettetek a Nyílt Világ Programnak, hogy a megújuló DÖK tagjainak színvonalas szervezésű diákprogramjain szórakozhattatok. Mindemellert az összefogás erejéről is tanúbizonyságot tett a diáktársatokért folytatott őszinte megnyilatkozás, A GÁLA – minden felemelő pillanatával és örömeivel együtt. Ne feledjétek: „Amit mi adni tudunk, az örökre megmarad.”

A szalagot hordani bátorságot is jelent. Hiszen hamarosan ismeretlen utakra léptek, nagy reményekkel. Álmaitek megvalósulásához elegendő-e az a tudás, amit itt megszereztek? A szalagot az életetek azon szakaszán viselitek majd, amikor fontos dolgok dőlnek el és ti lesztek a főszereplői, jó döntéseket kell hoznotok, és küzdenetek kell a megvalósulásukért. A közelgő érettségi kapcsán kérdések hosszú sora fogalmazódhat meg bennetek. Melyik az a pálya, amelyik neked való? Tudom, mi az, amiben igazán sikeres lehetnél? De mi is az a siker? Mindenkinek kell majd választania, ha választ, akkor döntést hoz, tehát a kitűzött cél adott. Mi, tanárok arra szegődtünk négy-öt évvel ezelőtt, hogy a döntéshez vezető úton társaitok és vezetőitek lehessünk. Hiszen a pedagógus nemcsak önmaga szobrásza, megalkotója, hanem míg magát csiszolja, nagy felelősséggel a diákságot egy magasabb minőség felé igyekszik terelni. Küzdeni tudás, tapasztalás, bölcsesség, józanság, humánus – követendő minták, értékek és az egyéni boldogulásotok alapjai.

„...most kezdődik minden?” – éneklé Cipő, nagy múltú besis diák. Valószínű, hogy Ti inkább visszatekintettek és azon töprengtek – nem inkább most ér véget? A gyermeki szív öröme, a gyengéd anyai szó, a barátság feltétlen köteléke, a bátorító apai kézfogás a bizonytalanságban – apró, de igen fontos pillanatai az elmúlt éveknél. A kezdeti nehézségek során pedig használjátok ezeket az emlékeket okosan, és vigyetek színt a szürkeségbe! Kedves Diákjaink! Elbocsátó gondolatként álljon itt Adamis Anna útravalója:

„A holnapoknak minden kulcsa két kezében van.”

A következő tevékeny, várakozással teli és küzdelmes hónapokban kísérjen és segítsen Titeket Szüleitek szeretete és aggódása! Az álmaitek beteljesüléséhez kívánok Nektek tanártársaim nevében jó egészséget, kitartást, sok szerencsét és nagyon boldog felnőttkort!

Mit csinálj, ha unatkozol egy liftben?

Nyisd ki a táskádat, nézz bele és kérdezd meg: „Van elég levegő ott bent?”

Amikor megérkeztek a te emeletedre, hörögj és próbáld meg szétfeszíteni az ajtókat, majd amikor azok maguktól kinyílnak, viselkedj úgy, mint aki nagyon kellemetlennek érzi a szituációt.

Üdvözölj mindenkit, aki belép a liftbe és kérd őket, hogy hívjanak egyszerűen csak Admirálisnak.

Nyávogj néha.

Bámuld az egyik utastársadat. Majd félelemtől reszkető hangon mondd neki: „Ön is KÖZÜLÜK való” miközben lassan hátrálsz előle.

Mondd: „DING” minden egyes emeletnél.

Mondd: „Kíváncsi vagyok, ezek mire valók?” miközben nyomogatód a gombokat.

Adj ki robbanáshoz hasonló hangokat, amikor valaki megnyom egy gombot.

Vigyorogj, miközben egy utastársadra bámulsz, majd egy idő után mondd: „Új zoknim van.”

Amikor csend van a liftben, nézz körül és kérdezd: „Ez az Ön csipogója?”

Próbáld meg személyes hívásokat bonyolítani a vésztelefonon.

Rajzolj egy kört a lift padlójára és mondd mindenkinek, hogy az a te személyes területed.

Amikor csak egy ember van rajtad kívül a liftben, ütögesd meg a vállát, és tettesd, hogy az nem is te voltál.

Amikor megnyomsz egy gombot, csinálj úgy, mintha az megrázott volna. Mosolyogj, majd nyomj meg egy másik gombot.

Kérdezd meg, hogy ki hányadik emeletre megy, majd “véletlenül” rossz gombot nyomj meg.

Tartsd az ajtókat nyitva mondván, hogy egy barátodra vársz. Egy idő után engedd őket becsukódni, és mondd: „Helló Béla, hogy s mint?”

Ejtsd le a tolladat a földre, és várd meg, amíg valaki lehajol, hogy felvegye. Ekkor kezdj el kiabálni: „Az az enyém!”

Hozz magaddal egy fényképezőgépet, és készíts fotókat mindenkiről a liftben.

Csapkodd a legyeket, amelyek nincsenek is ott.

Mondd, hogy a szeretet napja van, és kérd meg a többieket, hogy öleljék meg egymást.

Egyszer csak hirtelen fordulj hátra és mondd ezt: „Gondolom mindannyian kíváncsiak arra, hogy miért hoztam ide önöket!”

**-90 °C alatt
megfagy a lehelet,
és leesik a földre**

A 10.e osztály humánosai bebizonyították, ha ők valamit a fejükbe vesznek, azt meg is valósítják. A reálosok tanulmányútjait látva kedvet kaptunk egy saját, humános kiránduláshoz, és szervezésbe kezdtünk. Hetekbe telt míg kiválasztottuk a helyszínt, a programot, az időpontot, engedélyt kértünk és kaptunk az utazásra, majd az utazás részleteiről is gondoskodtunk. A szervezésben történelemtanárnokunk, Vedres Csilla tanárnő segített minket, aki el is kísérte a csoportunkat. Így tekintettük meg a Szépművészeti Múzeum „Múmiák testközelben” című kiállítását 2011. október 14-én. Reggel 6 órakor indultunk a kisvárdai vasútállomásról. A sötétben álmosan szálltunk fel az Intercityre, de a helyek elfoglalása után némiképp felfrissültünk. Fél óra múlva már egészen világos volt, sokat beszélgettünk, olvasunk, zenét hallgattunk, ki-ki kedve szerint. Már odafelé több érdekes dolgot láttunk. Volt, amin elcsodálkoztunk, és volt, ami megnevettetett minket. 10 óra körül Budapestre értünk. A Nyugati pályaudvarról kísértünk a Szépművészeti Múzeumhoz. Ragyogó napsütésben sétáltunk Budapest utcáin, megtekintve a Terror házát is. Majd megkezdődött a varázslatos utazás.

Először a 3D-s kisfilmet néztük meg, amely a Szépművészeti Múzeum egyiptomi múmiáit mutatta be, valamint ismertette a modern vizsgálati módszereket, amelyekkel a budapesti múmia-projekt keretében vizsgálják őket. Ezután megtekintettük a kiállítást. Csodálatos, maradandó élmény volt. Valóban testközelből tekinthettük meg a 4 múmiát, a fakoporsókat, szarkofágokat, ékszereket, kanopuszokat, amuletteket, használati tárgyakat, papiruszokat, és a mumifikált krokodilokat is. A látogatók a falakon lévő szövegek olvasva hasznos információkat szerezhettek a temetkezési szokásokról, a vizsgálatokról, a történelmi háttérrel. A múmiák után az állandó tárlatokat vettük szemügyre. Különböző korokból származó festmények, domborművek, szobrok, torzók, amphorák, oszlopok, pénzérmék, ékszerek tárháza tárult elénk. Fantasztikus kiállításokat láthattunk.

Kifelé tartva a múzeum előtt fényképeket készítettünk, majd ezt a Hősök terén is megismételtük, ahol nemzeti hőseink szobrát csodálhattuk meg. A délutáni szabadfoglalkozás után este 9 órára érkeztünk haza. Örültünk, hogy megszerveztük ezt az utat, nagyon jól éreztük magunkat. Elmélyítettük a tavaly történelemórán tanultakat, ami nagyon hasznos volt. Még részletesebb bepillantást nyerünk a vallásba és mágiába, az orvoslásba, és az egyiptomi temetkezési szokásokba. Ezúton is szeretnénk megköszönni Vedres Csilla tanárnőnek a sok segítséget. A többi csoportot pedig arra buzdítjuk, merjenek tenni az álmaikért, mert nekünk is sikerült megvalósítani ezt!

Lévay Enikő (10.e)

**1800
előtt nem
készült külön
cipő a jobb és
bal lábra**

**A két leg-
magasabb IQ,
amit átlagos
teszt szerint
mértek, nőké**

**Semmilyen papír,
legyen az még olyan
nagy vagy vékony,
nem hajtható 7-nél
többször félbe**

Hogy milyen az élet a Besi konyháján belül? Vajon a konyhás nénik, akik naponta főznek ránk, mit gondolnak a diákokról.

Megkértük Juhász Ferencné, a főszakácsot, hogy válaszoljon néhány kérdésre.

Hány éve dolgozik a Besi konyháján?

1996. szeptember 1-jén kezdtem el, és hál' Istennek azóta is itt dolgozom.

Mettől-meddig tart a munkaideje?

Reggel 7.30-kor már itt vagyok és 16.00-kor végzek.

Szereti a munkáját?

Természetesen szeretem, különben nem ezt a szakmát választottam volna.

Nehéz a diákok ízlésének megfelelő ételt készíteni?

A diákoknak kedvükre szeretnénk tenni, tehát igyekszünk az ételeket így készíteni.

Milyen a viszonyuk a tanulókkal?

Szeretjük őket, és ők sem szoktak minket semmivel megbántani, tehát jó a viszonyunk.

KULISSZATITKOK

Melyik étel fogy a legjobban?

Általában nem válogatnak a diákok, és mindenféle ételt megesznek, de a rántothús és a spagetti a nagy kedvenc.

Melyik a legkönnyebben elkészíthető étel?

A rántottleves, de mindent szeretettel elkészítünk.

Milyen rejtett részei vannak a konyhának amiről a diákok nem tudnak?

Van egy spájz és régen volt egy pince, de nem itt a konyhán, hanem egy külön épületben. Viszont már nem használjuk.

Mi a kedvenc munkafolyamatuk?

Nem válogatunk, de ha választani lehetne akkor az ételkészítés, a tálalás.

Ki hámozza a krumplit? :)

(nevet) Ezt a feladatot elvégzi helyettünk a burgonya-koptatógép, aztán a konyhalányok készre pucolják.

Nagyon köszönjük a segítséget!

Igazán nincs mit!

Készítette: Füzi Luca Sára (10.a)

Horváth Evelin (10.a)

Évente több ember hal meg számár által, mint repülőgép-szerencsétlenségben

A földimogyoró a dinamit egyik alapanyaga

Miért választottad a Bessenyeit továbbtanulásod helyéül?

Elsősorban azért, mert a nővérem is itt tanul, aki évek óta klassz dolgokat mesélt a gimnáziumról, de az Arany János Tehetséggondozó Program keltette fel igazán az érdeklődésemet, mivel sok téren nyújt segítséget, remek lehetőségeket biztosítva: külföldi utazások, speciális versenyek – csak, hogy párat említek.

Nem érezted furcsának, másnak a gimnáziumot az általános iskola után?

De, eleinte egy kicsit furcsának találtam, hiszen teljesen új környezetbe kerültem, de mostanra már megszoktam és úgy gondolom, jó döntés volt ebbe az iskolába jelentkezni.

Hogy érezted magad a gólyaavatón?

Nagyon izgalmas volt, főképp azért, mert összemérhettük osztályunk erejét a többi kilencedikes évfolyamával. A tapasztalt gólyaavató- látogatók szerint a tízedik évfolyam idén különösen kitett magáért: sziporkázó feladatok, ötletes jelmezek vártak ránk, „kicsikre”. Óriási élmény volt, felejthetetlen délután.

És a kollégiumot milyennek talárod? Nem tartottál egy kicsit ettől az új életformától?

Eleinte szokatlan volt, de hamar belerázódtam a kolis(ok) élet(é)be. Ráadásul közvetlen és társaságkedvelő természetem is segített a helyzet megszokásában. A kollégium lakóinak szervezett a főzések, a sportesemények és kulturális estek kitűnő programok.

A felsőbb éves tanulókkal milyen viszonyban vagy?

Igyekszem mindenkivel jó viszonyban lenni és minél több emberrel megismerkedni. Akik eddig közelebb kerültek hozzám, azokkal nagyon jó érzés minden nap találkozni és szót váltani, beszélgetni egy kicsit. Az első emeleti folyosó egyébként kitűnő találkozási pont, ráadásul a büszkeség falat is érdemes tanulmányozni.

Mesélj az osztályodról egy kicsit!

Nagyon jó kis osztály vagyunk, remek közösségbe kerültem. Elégedett vagyok, főként, hogy mindenkiket a barátomnak tudhatok. A sokszínű kollégiumi program – többek között a Zánkán megrendezett gólyatábor – pedig rendesen összekovácsolt bennünket. Remélem, nemsokára olyanok lehetünk – és ehhez a kollégiumi rendezvények és az „együttélés” nagyban hozzájárulnak –, mint egy igazi nagycsalád.

Végezetül: milyennek talárod az iskolát, így, hogy már te is besis diák vagy?

Az ismerőseimtől nagyon sok jó dolgot hallottam az iskoláról még felvételi előtt és (a hónapok alatt) kiderült, hogy az elmondottak többsége igaz. Rengeteg lehetőség van az iskolában – tanulásban és sportban egyaránt. Remélem, hogy idővel sikerül mindkét téren eredményesen teljesítenem. Jelenleg kíváncsian és érdeklődve várom AJTP-s versenyeket, utakat.

**A görög himnusz 158
versszakból áll és egy
görög sem tudja az összest**

**A cápák nem
betegednek
meg rákban**

**Lehetetlen
nyitott szem-
mel tüsszen-
teni**

**Napóleon félt
a macskáktól**

- Mert tudod, hogy a tegnapi holnapja az a mána a ...mája. Akarom mondani a holnap tegnapija.
- De még az is sújtott rajta egy nyomot...vagyis hogy hagyott rajta egy nyomot.
- Nem láttam a saját fülemmel, hogy ezt mondta volna.
- Fejezd már be, mert fáj tőlem a fejed!
- Úgy szeretem a Tibi bocsit.
- Hagyd abba, mert lerágom a körmödet
A lábáról vagy a kezéről?
Kezdem a kezével, és majd még meglátom, hogy milyen kedvem lesz.
- Kismacska osztva kismacska egyenlő kismacska. Érted, hogy nem érted?
- Mi történt a képrombolás korában?
Megfógták a képeket, azt' behányták a tűzre.
- Te hova teszed a zsebed?
- Azt hiszitek, én vagyok Hamupipőke és a hét törpe egyben?
Tanárnő, az nem ugyanaz a mese.
- Agamemnónt a fürdőben baromira legyilkolják, mikor hazatér.
- Meg ne öljétek már az én kis Párizskámat!
- A kör 95%-a egyenes.
- Olyan sugárfertőzött leszel, mint a világ.
- Megmérényeljük a magnetométert.
- Vigyázz, el ne botoljál!
- Ám-de-bár-noha-persze ezt nektek felesleges mondani!
- Na mi van gálámbocská? Rep-rep!
- Én nem tudom, mi van a tankönyvben!
- Akkor Poroszországban új növényeket vezettek be.
- És ha foglaltak a morzevonalak, mi a teendő?
- Aludtam délután. Pedig annyi mindent elterveztem! De hát ez van... Ember tervez, csucusu végez...

**Thomas Edison, a vil-
lanykörte feltalálója, félt
a sötétben**

**A denevérek
mindig balra
repülnek, mikor
elhagyják a bar-
langjukat**

William Shakespeare : A velencei kalmár

– A Sepsiszentgyörgyi Tamási Áron Színház előadása, Bocsárdi László rendezésében, a Magyar színházak Kisvárdai Fesztiváljának keretében Létezik olyan fuldokló gyűlölet, amely arra készítet egy embert, hogy készakarva, hidegvérrel csonkítson meg egy másikat, s mindezt a záloggal kapcsolatos szabályokkal takarózva? Majd a tetőpontnak alkalmat adó „bíróági” tárgyaláson embereknek és emberekre kreált törvényekkel bizonygatni az igazát?

Olykor megesik, hogy jól jár az a hanyag néző, aki nem jár a műsorra tűzött szépirodalmi darab után, csupán a színházterembe érkezés után böngésszi át a műsorfüzetet, a történet „dióhéjnyi” tartalmát. A puritán megjelenítés, majdhogynem díszlet nélkülség szinte alapkövetelmény, de rendkívül megkapó rendezői eszköz, ha mai fejjel dirigálják a darabot, különösen akkor, ha a néző is a színpadon foglal helyet – a színészekkel testközelben. Maga a színdarab, az előbb említett egyszerű, tárgyakat és eszközöket nélkülöző térrel, valamint egy vívódó és emberséges férfi, egy velencei kalmár (Mátray László) magával ragadó monológjával kezdődik. Konkrétumot nem hall a közönség, legfeljebb sejtéseket és halvány utalásokat kap a bonyodalmakra. Hiányos és sajátos benyomásokat megengedő színre lépés után bukkan fel a férfi által viszonzatlanul imádott nagyvilági, eleven és kedélyes ifjú, akit nem restellek a „zöldfülű” jelzővel illetni a kettejük közt zajlott párbeszéd után. Bassanio (Kolcsár József) édes tervet, asszonykérést dédelget: a dúsgazdag Portia otthonába (Belmontba) való eljutáshoz pénz kell – nem is oly kevés –, amelyet unokabátyjától és barátjától, a velencei kalmártól, Antoniótól kér. S hihetetlen, de mégis igaz: a férfi – mivel jelenleg minden vagyonát kalmárhajóiba fektette – a gazdag izraelita kereskedőhöz, Shylockhoz fordul, akivel kölcsönösen gyűlölik egymást/akivel kölcsönös gyűlöletet éreznek a másik iránt.

Shylock megformálója (Szakács László) megbotránkoztatja és felkavarja a nézőt: hisz szóba kerül ördögi megszólalásaiban az antiszemitizmus, a mindenestül megélt zsidóság kisebbség(i)ként is hithű élete, ezzel együtt a hagyományok tiszteletben tartása és megtartása. Shylock vívódik, gyötrődik a keresztény Velencében, vére mégis népe gyűlölt ellenségei közt tartja, nagy hasznot hajtó vállalkozásai, üzletei miatt. Egy beteg elme ember-telen lelkivilágába enged betekintést a gazdag öreg Tuballal (Nagy Lázár József) folytatott párbeszéde. A zsidó barát ugyanis híreket hoz Antonio kilátástalan helyzetéről,

és tudva, hogy az egy font keresztény hús közelebb hozza a mindennél jobban kívánt, áldást hozó bosszút, a kereskedő vérszomjasan kiáltja: „zsidó!”. Komorabbá teszi az izraelita emberről (talán Dávid népéről?) alkotott képet lánya (talán a Dávid népének szigorú szabályait megtartani képtelen leszármazottjának?) iránta érzett mélységes megvetése és gyűlölete: Jessica (Szalma Hajnalka) velencei férfit szeret, s apjától és annak csökönyös idegengyűlöletétől menekülve elszökik az atyai házból –, majd szerelmet és házasságot fogad katolikus szerelmének.

Mivel Shakespeare meghonosította a reneszánsz színpadon az ún. bohócjelenetet, vétek lett volna kihagyni ezt a nevetetésre és az egyébként gyorsan folyó eseménysorozat meg- megállítására képes eszközt. Jelen esetben Marokkó és Aragónia hercege (Pálffy Tibor) jellegzetes mozdulatokkal és kiélezett akcentussal szórakoztatja a történéseken közben mélyen elgondolkodó nézőt – bár a helyzet neki(k) halálosan komoly, hiszen Portia (Kicsid Gizella) három ládikája közül helyesen kell választani egyet, amely a gazdag hölgy szívének kulcsát rejti. A felvonás ezüst maszkot viselő, a kezükben pedig harsány színű virágot tartó velencei nép démoni feltűnéseve és vérfagyasztó mozdulatlanságával zárul.

A második felvonás kezdetén a közönség már az egyenesen a nézőtér felé fordított ülőhelyeken foglal helyet. Szembenéz így egy asztallal, egy mérleggel és a bölcs velencei dózse (Nemes Levente) alakjával – aki sűgőlyukból kapja az információt bankreklámokhoz hasonló monológjához. Lejárt a határidő: ez pedig azonnali tette és cselekvésre készíti a tervétől tántoríthatatlan Shylockot. Az emberi kegyelem és kegyelet érvényével, igazságával és pénzzel meggyőzni nem lehet: Antonio vibráló és búsan szenvedélyes élete a végéhez közeleg... hacsak nem egy „pártatlan”, „az esetről mit sem tudó”, „bölc” és „tapasztalt férfi” próbálkozik a lebeszéléssel. Ez a –valójában Bassiano révén Antonio pártját fogó, az esetet jól ismerő, arról mindent tudó, álruhába bújt fiatal nő (Portia) a szintén férfiruhát és parókát viselő segéd (Nerissa, a komorna –Gajzágó Zsuzsanna) közreműködésével mesterien fordítja újra és újra a kereskedő Shylock ellen az annak tett ígéretet és a zsidó saját érveit. Végül a kereskedő kénytelen elvonni a halált váró kalmár mellkasától kését: fordul az ítélet. Antonio nemhogy szó szerint „megmenti a bőrét”, de büntetést is fogalmazhat a vérszomjas kereskedő felett: annak keresztény hitre kell térnie, s pénzzel kell támogatnia lányának keresztény- zsidó családját, ha továbbra is élni akar. A zsidó utolsó megszólalása beleegyezés, fájdalommas hitvallás és búcsú a mindenestől követett vallástól.

Folytatás a következő oldalon...

Shakespeare „komikus történetének” mondanivalójának kortalanságát a díszletek és a jelmezek is alátámasztották: a szereplők által viselt bőrnadrág- és mellény, a szabású fehér öltöny és a piros inggel hordott halásznadrág – valamint pár üveg pezsgő, amely szerves alkotóeleme volt az előadásnak-, nem képviselője egy bizonyos korszaknak.

Mióta Shakespeare-t olvassák és szeretik nyilvánvaló, hogy meglátásait és mondanivalóját nem sajtíthatja ki egyetlen kor, ideológiai áramlat, ország vagy nép. Születtek a világirodalom elmúlt évszázadaiban olyan alkotók – az angol reneszánsz költője mellett például Molière és Goethe –, akik meglátták, hogy mi (lesz) az emberiség örökös gyöngesége és hibája, mi több, megoldásokat is javasoltak/feltételeztek annak orvoslására: hol fortéllal, türelemmel, hol pedig végletesen gyors cselekvéssel.

S, hogy mi ez a sokszor emlegetett mondanivaló? Személyenként változó, sorsdöntésre, a sors megváltoztatására képes ragyogó gondolat.

Vajas Anna (11.c)

A fotó a Tamási Áron színház honlapjáról származik.

Csapatépítő kirándulás

Csapatépítés céljából, október tizedikén kirándulni indult a 10.f osztály Kőkapura. A sárospataki várkert látogatása után elérkezett a libegő és bob ideje. A program célja, hogy a párok minél közelebb kerüljenek egymáshoz és megbízzanak egymásban. Következő megálló a szálláshely volt. A környék csodálatos, a házak komfortosak, pont megfelelnek 30főnek. Kipakolás, rendezkedés után közös vacsorafőzésbe fogtak azok, akik éreztek magukban valami készítményt arra, hogy pörköltöt főzzenek az osztálynak, akár csak egy nagyüzemi konyhán. Akik nem a konyha körül serteperéltek, azok fát gyűjtöttek a bogrács alá. Közös lakmározás után megkezdődtek a csapatépítő játékok, melyet Hardi Soma és Siladi László készítettek az osztály részére. A toleranciát és kreativitást fejlesztő feladatokon át, szituációs és konfliktuskezelő játékokban is kipróbálhatták magukat a másodéves infósok. Azok, akik nem tudták abbahagyni, míg a többiek aludtak, a beugró játékból jól ismert zsebszöveget játszhatták. Végül hajnalban mindenki pihenni tért. Másnap reggeli után kisvasúttal Pálházára utazott az osztály, onnan gyalog folytatták útjukat Füzérradvány felé, hogy közelebről is megismerkedjenek a romantikus-eklektikus stílusban épült Károlyi-kastéllal. Innen már csak az a bizonyos haza út következett, amit soha senki nem vár...

Siladi László (10.f)

Rejtélyes város neve?

Milyen területre került a köd után a fiú?

Kivel találkozott Tom?

Mit tervez Bassanio?

Milyen Szinpadon honosította meg Shakespeare a bohócjelenetet?

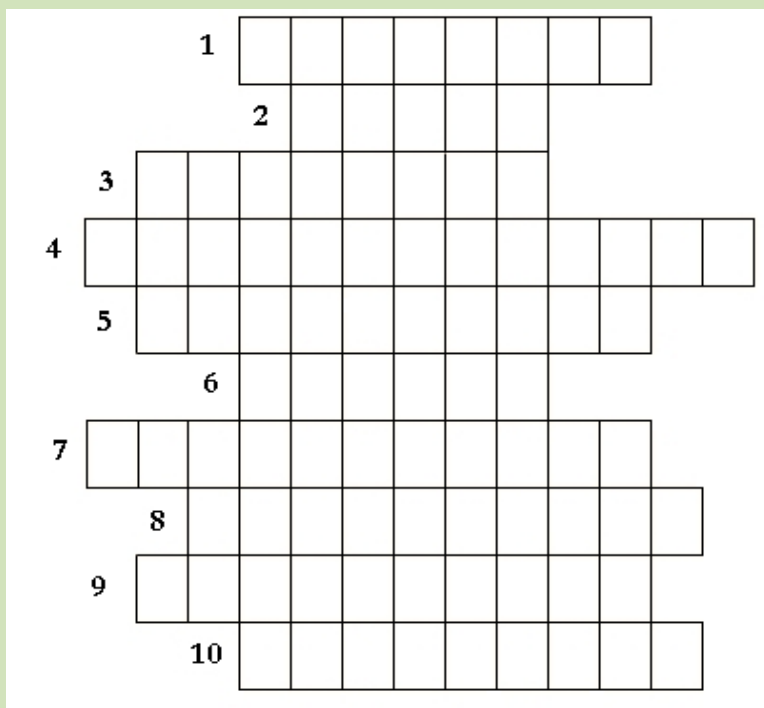
Hány reneszánsz költőt említ fel a szöveg egy részlete?

A hazafelé úton milyen zörejek támadták meg a fülét a kis bogárnak?

Mit gyűjtenek a beteg lánynak?

Mit jelképez a szalag hordása?

Miket tekinthettek meg a 10. e humán csoportja?

A feladvány kérdéseire lapunkban keresd a választ!

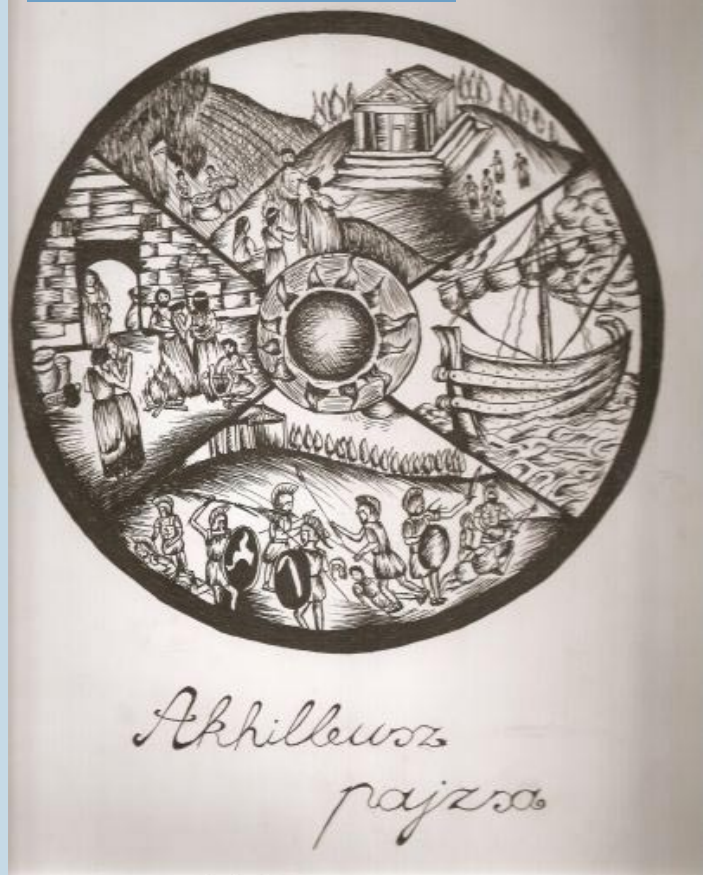

- Besi Kupa képviselő -
Szalmás Luca (11.d)

Fotógaléria

Purgel Réka 9.e

Kiss Edina 12.e

Dajka Krisztina 9.e

Visszament a tornaterembe. Ott is ugyanazt a nevet látta, mint a szemetes felett. Tele volt az épület és tökéletes volt a csend akárcsak a táncosok mozdulatai, a heves szenvedélyei a színpadon. Mosolyt csal az arcára... De régen élt át ilyet, hogy csak spontán elmosolyodjon. Mostanában, csak keserű, rosszindulatú mosolyokra futotta tőle. Ezzel is csak „fekete angyal” tud mit kezdeni, de változtatni fog! A műsor végén megkereste az egyik szervezőt, hogy akármiben tud segíteni itt van, csak szóljanak neki. Ezt a gesztust már a „fehér angyalnak” tette. – Autóm is van, ha szükséges, csak éppen javítás alatt áll.

Mikor ezt kimondta, kis aggodalom fogta el. Remélte, minden rendben van. A szervezőnél hagyta telefonszámát, majd hazasétált. Este kiszedte szemeteséből a palackokat, és külön zsákokat vett elő a papírnak, a műanyagoknak, és az üvegeknek elővett egy nagyobbacska dobozt. Éjjel, mikor már pihenni készült, lehuppan a tévé elé, de nem kapcsolta be. A könyvespolc felé indult el. Egy Verne-köteten akadt meg a tekintete. Ezer éve olvastam, talán még gimiben. Újrakezdésnek nem lesz rossz. Ledőlt az ágyba és belemerült a francia író fantasztikumába. Reggel mellkasán volt a regény. Kipihenten ébredt. Készülődés közben iskolai barátjától kapott cd-t hallgatta. Busszal ment dolgozni. Jókedvűen köszönt mindenkinek a munkahelyén. Páran furcsállták is. Örömmel dolgozott, élvezte azt, amit csinál. 4 körül, bement a főnökhöz, és elmesélte neki a tegnapi érzéseit. A főnök csodálkozva nézte. – De ha csak egy kicsit figyelnék oda arra, hogy mit hova dobunk, óriási lépést tennénk an-

nak érdekében, hogy védjük a környezetünket. Ilyen és ehhez hasonló érvekkel próbálta jobb belátásra bírni az igazgatót. Nem nagy sikerrel. Megemlítette a gyűjtést is. A főnök beleegyezett abba, hogy tehet ki zsákokat az irodában. Megköszönte, és elment az autóért. A szerelő már várta. Kedvesen mosolygott. – Semmi komoly baja nincs a kicsinek, nem kell aggódnia.

– Halasi Zoltán, tegnap nem mutatkoztam be. És most ő nyújtotta a kezét. Béla örömmel fogadta. – Valami történt, úgy látom. Ma mintha kedvesebb lenne. Ma magában van élet. Tegnap nem sok volt. – Igen, de bocsásson meg, sietnem kell pár zsák palackért a szomszéd városba. Tudja, nem messze van innen egy iskola, és ott gyűjtenek egy beteg kislánynak. – Persze, hogy tudom, tegnap én is onnan jöttem, főszerzője vagyok a gyűjtésnek, ismerem a kis királylány édesapját. De ha hívnak, jönnöm kell. Ugye meg is kell élni valamiből. És nyújtotta köszönetre a kezét. Zoltán elbúcsúzott. – Vigyázzon az úton azért, ha valami furát hall, hozza vissza! – búgta a kis bogárható után.

* * *
Már megint valami furcsa zajra ébredt. De csak ő. A kedves arc, aki mellette aludt meg se rezzen. Kuttyája is ugyanúgy szuszogott az ágy végében, ahogy egész este. Kinézett az ablakon. Csak a kukásautó volt az. Végignézte, hogy ürítenek egy nagy fekete konténert. Visszafeküdt aludni. Nyugodtan aludt, érezte, hogy boldog. A kislány meggyógyult. A sok-sok palackból sok-sok segítséggel remény született, a reményből pedig siker. Már a „fehér angyallal” tartotta a kapcsolatot.

Barta Bálint (12.e)

**Uruguayban tilos párbajozni, kivéve,
ha az ember bejegyzett véradó**

**Al Capone
névjegykártyáján
„használtbútor-
kereskedő”
állt**

**Az utolsó 3500 évben
összesen 230 év volt
háborúmentes a “civi-
lizált világban”**

„Furcsa érzés volt, ahogy érzetem egyre jobban elgyengülök, s a szemeim lassan lezárultak. Hirtelen egy pukkanást hallottam, majd Mika hatalmas üvöltését.

- Keiko! Keiko! Ne csukd le a szemed! Yoru kétségbeesett hangja hirtelen még visszarántott egy pár pillanatra. Erőtlenül kezdtem pislogni, míg láttam, hogy Jin elengedi Kame-t, majd Yoru kiszabadít engem, s Kame karjaiba zuhanok a földre.

-Yoru...- szólaltam meg, mire a nővérem könnyezve hajolt felém.

- Figyelj... sok boldogságot Jinnel és... ha nem fog rád rendesen vigyázni, akkor visszajövök kísérteni! - mosolyodtam el halványan, de ők hárman nem tudtak mosolyogni, csak hulltak a könnyeik.

- Keiko...- csuklott el Yoru hangja, s megszorította Jin kezét, hogy erőt gyűjtsön.

- Kame...- szólaltam meg újra, s ránéztem, mire ő könnyezve söpörte félre a hajam az arcomból, majd megpuszilta hideg homlokom.

- Egyetlenem...- súgta a fülembe, s beugrott, hogy a vízben ugyanez a jelenet játszódott le bennem. Megnyaltam kiszáradt számat, majd próbáltam felemelni a kezem, hogy utoljára megfoghassam a kezét, de nem bírtam megmozdítani. Már nem éreztem semmilyen erőt magamban.

-Kame... tudod..., neked még van holnapod, én pedig holnap már csak... a múltad leszek...- suttogtam, mire megrázta a fejét.

- De igen... te is tudod, úgyhogy... meg kell ígéred valamit... jó? - néztem rá, s legördült egy könnycsepp az arcomon. Az ő könnycseppjei is potyogtak, s rábólított.

- Találd meg azt... azt a nőt, akivel boldog leszel...”

Végre sikerült megmozdítanom a kezem, hogy lehúzzam azt a gyűrűt az ujjamról, amit tőle kaptam a születésnapomra.

-Kame... emlékezz majd rám...- nyújtottam felé erőtlenül, de a kezem végül nem érte el az ő kezét, hanem a földre zuhant.

-Keiko...-kapta fel a fejét, de az én szemem már nem bírtak tovább nyitva maradni. Bezárultak, ahogy az életem kapuja is, s utoljára kimondtam:

- Szeretlek!

A homály rám nehezedett, elnyomva bennem mindent. Így ért véget az élet, amit nekem rendeltek.

20 évvel később

A két kislány izgatottan futott a konyhába, ahol anyjuk épp újságot olvasott.

- Mami! Mami! - ölelte meg a kisebbik.

- Mi az, kincsem? - nézett rá mosolyogva a nő.

- Nézd, mit találtunk a fürdőben! - nyújtott felé a nagyobbik egy ezüstláncot, melyen egy ezüstgyűrű volt. Az anyjuk meglepődve ismerte fel az ékszert, s nem értette hogyan került a kicsikhez.

- Megtarthatjuk? Olyan szép! - mosolygott a kisebbik lány.

- Angyalom - simogatta meg anyja az arcát. Ez a papáé, és a papának ez egy nagyon fontos emlék egy nénitől - magyarázta a nő.

- De... miért? - kérdezte szomorúan a két kislány.

- Azért kincsem - jött be a férfi, s mindkét kislányt az ölébe vette, mert ez a néni, akitől kaptam, vigyáz mindannyiúnkra nagyon távolról - mondta, s megpuszilta a homlokukat.

- Jó, papa - akasztotta a nyakába az ékszert a nagyobbik az apjának, mire csodálkozva így szólt: miért van a gyűrűbe vésvé, hogy „K x K örökké”, papa?

- Mert a papa neve is K betűvel kezdődik, és a néni Keiko-nak hívták, az a szó pedig azt jelenti, hogy mindig emlékeznek egymásra - mondta az anyjuk. Viszont Kame számára sokkal többet jelent, mint ahogy azt a felesége, Noriko megfogalmazta. Könnybe lábadt szemekkel nevetett együtt a családjával, s persze boldog volt, így teljesítette fontos ígéretét.

-Részlet-

Mészáros Mónika (10.a)

Ezúttal én kaptam azt a megtisztelő feladatot, hogy interjút készítsek iskolánk egyik legtitokzatosabb tanár-alakjával, akire sokan méltán kíváncsiak iskolánkban. Riportalanyom nem más, mint második éve bessenyeis biológia-kémia szakos tanárunk és újdonsült osztályfőnök Márta József tanár úr.

Petra: Tanított tanár úr valahol a Besi előtt, ha igen, hol?

Tanár úr: Debrecenben tanítottam: fél évet a Beregszászi Pál Szakközépiskola és Szakiskolában és másfél évet a Waldorf Gimnázium és Alapfokú Művészetoktatási Intézményben, ami egy magániskola, ahol speciális módszereket alkalmaztak. A diákok az alaptantárgyak mellett olyan érdekes művészeti órákon is részt vettek, mint például a tánc, dráma, agyagozás, rézművesség vagy éppen a kertművelés. Osztályfőnöki feladatokat is elláttam egy évig a Waldorfban. Itt nem csak biológiát és kémiát tanítottam, hanem kertművelést is, amit nagyon élveztem. Az az iskola bezárta kapuit, ezért hazaköltöztem Fényeslitkére.

P: Melyik egyetemen végzett tanár úr és mikor?

T: Debrecenben végeztem 2008-ban biológia-kémia szakon, de jártam fél évet orvosira is érettségi után.

P: Hova járt tanár úr gimnáziumba?

T: Debrecenbe jártam, a Debreceni Református Kollégium Gimnáziumába. Ez egy 500 éves tekintélyes történelmi múlttal rendelkező iskola és nagyon szerettem oda járni.

P: Szeret tanár úr a Besiben tanítani?

T: Nagyon szeretek itt tanítani: a három iskola közül, ahol eddig tanítottam ez tetszik a legjobban.

P: Mit gondol tanár úr a besis diákokról? Nyitottak a tanított tárgyaira?

T: Biológia esetében bizonyos témákra nyitottak, mint például az ember élettana, vagy az állattani témák. Más témaköröktől viszont megrémülnek, és eleve elzárkóznak. Ezek a témakörök a többnyire kémiával kapcsolatosak: ilyen a biokémia 11. osztály elején. Ekkor szokták feladni arra hivatkozva, hogy ezt úgysem lehet megérteni. Én meg azt nem értem meg, hogy miért nem szeretik a biokémiát. Az a legjobb: biológia és kémia is van benne, a két kedvenc tantárgyam. A kémiával az a helyzet, találkozok olyan diákokkal, akik „be vannak oltva” kémia ellen, tehát nem hiszik el, hogy képesek megérteni a tantárgyat. Ennek ellenére ők is lelkesednek a robbanásokért és a pálcika modellező készletért. A baj az, hogy nemcsak robbantásokból és pálcika modelles „legózás”-

ból áll a kétéves kémia tananyag – tanulni sem ártana.

P: Mit gondol tanár úr, mennyivel másabb a Besi, illetve a diákok a Besiben, mint az előző iskoláiban?

T: A Waldorfhoz képest az a különbség, hogy ott sokkal kisebb létszámú osztályok voltak, kevesebb osztályt is tanítottam, tehát sokkal több lehetőségem volt megismerni a diákjaimat. Itt közel 300 diákot okítok, így nem is tudok mindegyikükkel jobban megismerkedni és rendszeresen elbeszélgetni. A diákság szempontjából azt látom, hogy mindenütt ugyan az foglalkoztatja a diákokat, hasonlóak a problémáik és hasonlóképpen reagálnak a problémákra.

P: Iskolán kívül mi iránt érdeklődik tanár úr? Mivel tölti szabadidejét?

T: Szeretek kerékpározni, hosszabb túrákat szoktam tenni: nyáron például Miskolcon voltam biciklivel. Van egy kis földem, azon növényeket termeszték: dinnyét, sütőtököt, szőlőt, meggyet. Diófa ültetvényem is van, meg sok almafám. Szoktam fabútorokat felújítani, átfesteni, igyekszem megmenteni őket az enyészettől. Szeretek zenei fesztiválokra, koncertekre járni, gombát szedni, biliárdozni, csocsózni, olvasgatni, és mindezek mellett állítólag elég jól főzök.

P: Köszönöm a beszélgetést! További sikeres éveket kívánok a szerkesztőség nevében a tanári pályán.

Palcsik Petra (12.e)

Az angol Kirkwall város felett az égen fekete felhők gyülekeztek. A város utcáira köd szállt. A helyiek elmondásai alapján nem volt ilyen idő csak 10 évvel ezelőtt pont ezen a napon. Így nem is csoda, hogy az emberek rettegtek. És hogy miért? Azon a napon 10 évvel ezelőtt többen is eltűntek és máig sem kerültek elő. Így volt ezzel Tom is, aki épp a háza felé sétált. Ő még jobban félt, mint a városlakók nagy része. Erre azonban nyomós oka is volt, hisz azon a rejtélyes napon anyja is eltűnt. Tom befordult a sarkon, amikor hirtelen sűrű köd jelent meg körülötte. Aztán ahogy megjelent, úgy el is tűnt, de a város is a szeme elől. Egy füves területre került. Valószínűleg messze az otthonától. Remegni kezdett, majd lassan körülnézett. Ekkor vette észre, hogy egy kb. 2 méter magas bokrokkal körülvett labirintusban volt. Nem volt más megoldás a kiszabadulásra, mint a kijárat megkeresése. Abba azonban bele se mert gondolni, hogy mi várhat rá. Így hát elindult előre, és néhány perc elteltével – amit ő sokkal többnek érzett - egy elágazáshoz ért. Na, most merre menjek? – gondolkodott kicsit hangosabban a kelleténél. Persze, úgysem hallja senki, vagy talán mégis? Az ősi mondóka alapján kiszámolta, hogy merre menjen. Úgy gondolta, hogy inkább a szerencse döntsön, mint ő. Aztán elindult a kiválasztott ösvényen, majd néhány méter után zaj ütötte meg a fülét. Hátrafordult, de nem tetszett neki, amit látott, így futni kezdett. Mögötte a sövény hirtelen elzárta az utat. Egyszerűen egymásra dőlt a két bokor. Néhány másodperces futás után ismét egy elágazáshoz ért. Kifulladásra állt meg, és nem is mert továbbmenni. Majd ismét valami zajt hallott. Mintha valaki közeledne. Annyira megijedt, hogy nem volt ereje elfutni se. A közeledő valami egy ember volt, és Tom rögtön rá is ismert.

- Mr. Golise?

- Ahogy mondd, Tom. Nem számítottam rá, hogy összefutunk, de se baj.

Elmesélték egymásnak az eddig látottakat, és közösen indultak tovább. Jobb ötlet híján egyenesen mentek tovább. Rövid séta után egy másik elágazáshoz értek, most azonban egy sokkal érdekesebb és viccesebb elágazáshoz. Pontosan 3 ösvény vezetett tovább, mindegyik fölött egy tábla lógott. Mindhárom táblán ugyanaz a felirat állt:

Vándor, ki ezen utak valamelyikére lépsz, átkozott leszel.
Nibotusz

- Ki az a Nibotusz? – kérdezték szinte egyszerre. A válasz nem derült ki, de nem tűnt túl biztatónak. Viszont jobb ötletük nem volt, így a középső ösvényen mentek tovább. Sajnos, rossz döntést hoztak. Néhány lépés után nyilak kezdtek két oldalról záporozni. Ennek köszönhetően futásnak eredtek, és csak több 10 méter után álltak meg. De most se táruult eléjük biztatóbb látvány. A sövény kiszélesedett, első ránézésre egy romosnak és veszésnek tűnő faház állt a közepén. Összenéztek, majd - mint akik olvasnak egymás gondolataiban – egyszerre indultak meg a ház felé. A házban senki sem volt. A falon ronda, poros képek lógtak. Néhol vért is lehetett látni. A padló recsegett-ropogott, és néhány lépés után be is szakadt alattuk. Egy föld alatti barlangrendszerbe kerültek.

- Jól van? – érdeklődött Tom, és felállította Mr. Golise-t.

- Semmi bajom. De hol vagyunk?

- Valami alagútfélében. Szerintem menjünk előre.

Így is tettek, majd néhány órás gyaloglás után Kirkwallban kötöttek ki...

Vincze Tamás Zoltán (10.a)

Az utolsó mohikánul beszélő indián 1933-ban halt meg

A Pulp Fiction című filmben minden óra 4:20-at mutat

- Miért kapcsolgatja a skót olvasás közben a villanyt?
- ???
- Mert lapozni sötétben is lehet.

A sivatagban egy arab a szőnyegét rázza. Arra megy a szomszédja, és megkérdezi:
- Mi van Ali, nem indul?

Focista mondja a haverjának:

- Láttad a legutóbbi meccsünket? Lőttem 2 gyönyörű gólt!
- Nem láttam. és mi lett a végeredmény?
- 1:1!
- Felpróbálhatom azt a ruhát ott a kirakatban?
- Persze hölgyem, de van próbafülkénk is!

A bolond a diliház ebédlőjében gesztikulál a tányérjába meredve:

- "Hóóóó! Hóóóó!"

Kérdik tőle, miért csinálja már ezt.

- Hideg a leves. álitólag, ha hőt közlök vele, felmelegszik.

A diáktáborban két gyerek beszélget:

- Képzeld, az én falumban egy ember 1800-ban született – mondja az egyik.
- Még ilyet! Hiszen akkor éppen 200 éves! – csodálkozik a másik fiú.
- Dehogy! Már régen meghalt...

Mi az abszolút pech?

Ha a tisztavirágnak rossz napja van!

Ki az abszolút sovány?

Aki magában beszél, és kihallatszik.

Mi az abszolút szemérem?

Ha valaki úgy süti le a szemét, hogy odakozmál.

A páncélos lovag bőszen közelít a sárkány barlangja felé.

Az kinéz a barlangból, észreveszi a közeledő lovat, és ezt dünnyögi maga elé:

- Már megint konzerv...

Ki az abszolút magas?

Akinek a hideg csak úgy tud végigfutni a hátán, hogy közben megáll pihenni.

Mi a legfájdalmasabb dolog a matematikában?

A szemben lévő szög.

Cégek

Impresszum:

Webszerkesztő:

Siladi László 10.f

Főszerkesztő:

Bumberák Éva 11.e

Szerkesztők:

Palcsik Petra 12.e

Vajas Anna 11.c

Munkatársak:

Barta Bálint 9.b

Füzi Luca Sára 10.a

Horváth Evelin 10.a

Juhász Tibor 10.a

Mészáros Mónika 10.a

Szalmás Luca 11.d

Vincze Tamás Zoltán 10.a

Az iskolaújság készítőinek segítő tanára:

Deák-Takács Szilvia